

Alfonsina y el mar

Ariel Ramirez

arr. Alfons Lievens

Ariel Ramirez, Argentinië, ° 4 september 1921
Alfons Lievens, België, ° 4 december 1957
♫ ALi Ω 9 december 2008

Alfonsina y el mar

(originele muziek: Ariel Ramirez)

Ariel Ramirez componeerde dit lied ter nagedachtenis van de grote Argentijnse dichteres Alfonsina Storni (29 mei 1892 - 25 oktober 1938). Alfonsina leed een bewogen leven. Als jonge tiener moest zij, na het falen van vaders brouwerij, mee helpen werken voor de familieinkomsten. Zij begon toen ook reeds zeer verdienstelijk gedichten te schrijven. Op achttienjarige leeftijd haalde zij een onderwijsdiploma en gaf zij les in Rosario. Daar werd ze verliefd op een journalist die tevens provinciegouverneur was. Zij werd zwanger maar kon niet met hem trouwen omdat... hij reeds getrouwd was. Om zijn reputatie niet te schaden, vluchtte Alfonsina naar Buenos Aires waar haar zoontje in 1912 geboren werd.

In haar bundels en publicaties luchtte zij vaker haar frustraties over het stereotype vrouwbeeld en hekelde zij de comfortzoekende man. Na een verblijf in Europa veranderde haar stijl. Zij keerde de formele dichtstructuren de rug toe en streefde een dramatischer lyrisme na, geladen met een vurig en voor die tijd ongekend erotisme en feminisme. Rond 1921 begon zij het rustiger aan te doen. In 1923 werd zij professor literatuur en voordracht aan de normaalschool Levende Talen.

In de zomer van 1935 werd er borstkanker bij haar vastgesteld. Zij werd geopereerd, maar de kanker woekerde verder. Mentaal leed zij hier erg onder. In haar gedichten had ze het van toen af vaker over de omarming van de zee en het kristallen huis op de bodem dat op haar wachtte. In 1937 werden haar depressieve gevoelens, de niet te bedwingen kanker, en de zelfmoord van haar vriend Quiroga haar te veel. Zij zond haar laatste gedicht, *Voy a dormir* (Ik ga slapen) naar de krant La Nación. Terwijl de lezers haar gedicht ontdekten, wandelde zij de zee in, in de La Perla baai van Mar del Plata, en zij verdronk.

Zeer vrij vertaald klinkt haar laatste gedicht als volgt:

Tanden van bloesem
mutsje van dauw
handen van kruiden
jij, moeder
tilt voor mij de aardse deken op
een dekbed van zacht en vers mos

Ik ga slapen, moeder, leg mij neer
plaats wat licht aan mijn hoofdeinde
gewoon enkele kaarsen
het geeft niet welke
een beetje schemerlicht

laat mij rusten
luister hoe de bloemknoppen openbarsten
een voet uit de hemel schommelt jouw wieg
een vogel componeert enkele maten voor jou
zodat je alles kan vergeten

dank je wel

ah, nog één ding:
mocht hij nog eens bellen
zeg hem dan niet aan te dringen

24

28

32

36

XII

39

C.II

XII XII VII

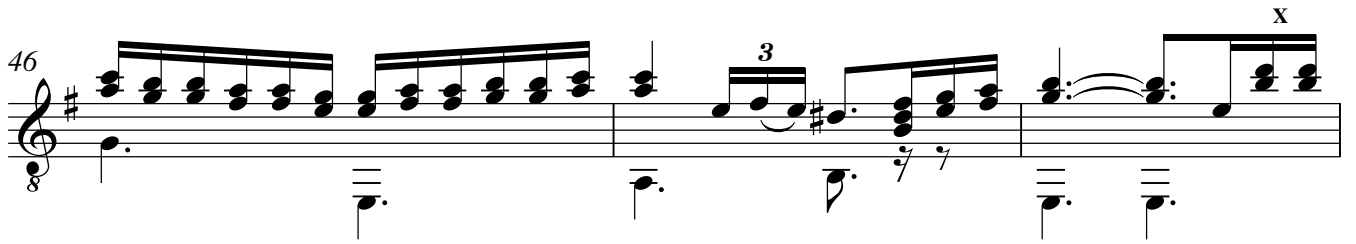
To Coda Θ

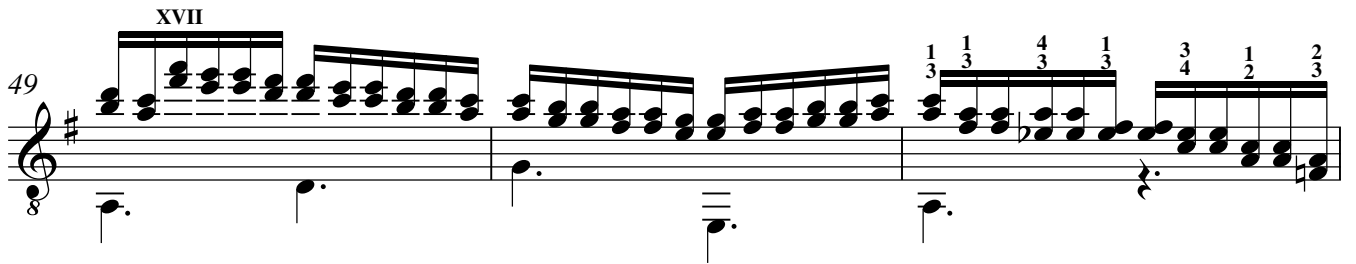
43

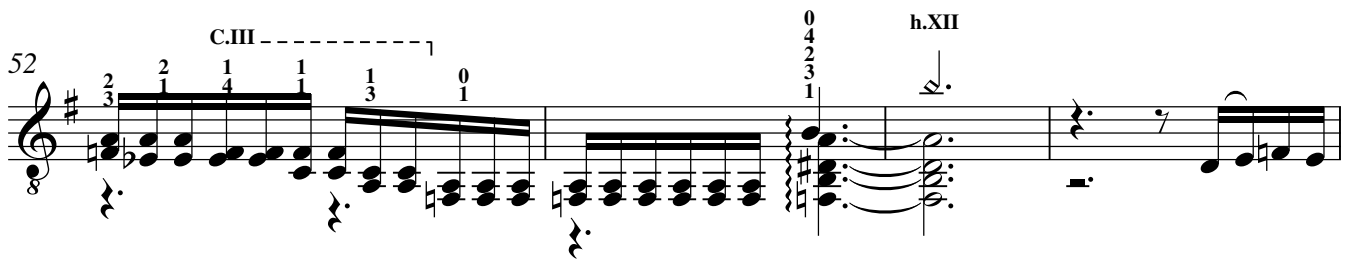
C.VIII

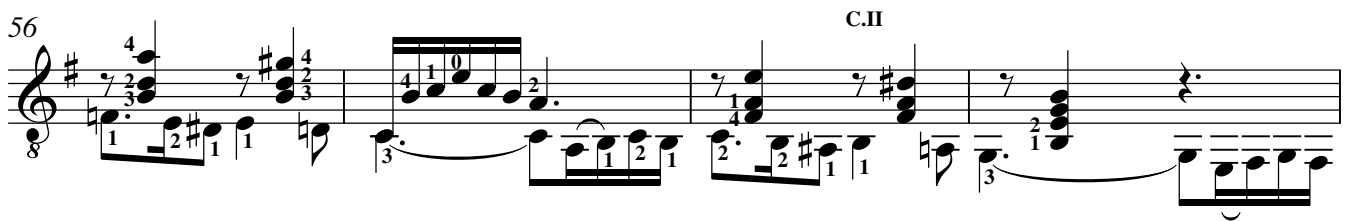
C.IX

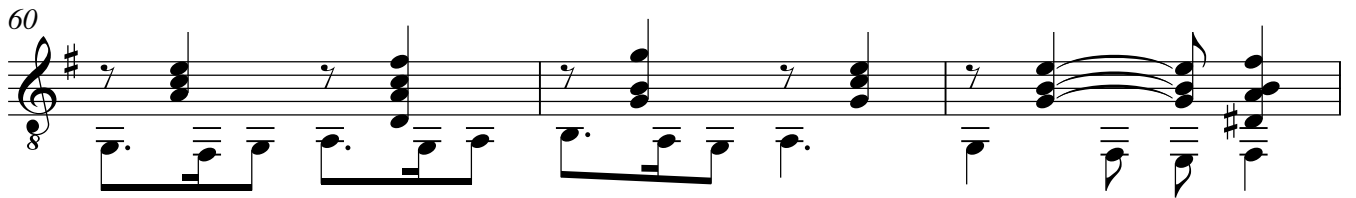
X VIII

46

49

52

56

60

63

 Coda